

[Den fg. finansminister.]

der lægger vægt på den private opsparing, ønske, at der var bedre vilkår for den direkte opsparing i forhold til vilkårene ved afdrag på gæld. Men dertil må vi vel sige, at køb af parcelhus repræsenterer noget, der både har betydning for den direkte opsparing og for den mere indirekte opsparing. Det er dog i almindelighed således, at de folk, der ønsker at anskaffe et parcelhus, er nødsaget til at have samlet visse midler sammen forinden. Derfor tror jeg, som det også blev fremhævet af hr. Stetter og hr. Niels Andersen, at der ikke er nogen tvivl om, at de ordninger, vi har for parcelhuse, har betydning for den private opsparing, og det synes jeg vi skal fastholde i tankegangen, når vi skal overveje, om vi skal se på, om de bestemmelser, vi har i øjeblikket, kan trænge til at blive ændret.

Hele spørgsmålet om adskillelsen mellem fradrag for renter af gæld og fradrag for renter på dette område tror jeg ikke behøver at belyses nærmere. Enhver kan jo se det næsten umulige i at unddrage dette område, når man i øvrigt tillader, at der sker rentefradrag for gæld. Jeg kan i hvert fald ikke se, hvordan det i praksis kan lade sig gøre at foretage en sådan adskillelse.

Når hr. Sigsgaard siger, at man kunne lade være med at tillade fradrag for renteudgifter for privat gæld i det hele taget, kommer vi til den anden vanskelighed ved at foretage adskillelsen, nemlig mellem fradrag for renter af privat gæld og de fradrag, der er tilladt, når det drejer sig om erhvervs-mæssigt betonet gældsstiftelse, som jeg ikke kan se man kan undlade at give ret til.

Vi kender altså problemernes størrelse. Efter forhandlingen i dag må vi erkende, at noget forslag til en løsning foreligger der ikke, men jeg deltager gerne i en drøftelse af spørgsmålene.

Helge von Rosen: Hr. Ømanns buket, eller jeg må måske snarere kalde den silde-salat, om parcelhusprisdannelsen m. v. pinte mig næsten til fortvivlelse. Jeg har altid troet, det var løsningerne, der var det vanskelige, og ikke principperne. Det fundamentale, også det uundgåelige formentlig, er efter min mening i praksis det, at renten, sådan som samfundet efterhånden har udviklet sig, forventende en årlig bety-

delig inflation, jo består af to dele, dels prisen for at låne pengene ud, for afsavnet, dels af en præmie, en betaling, for den årlige forringelse af realværdien af disse penge.

Man kan måske bedst illustrere, hvordan det virker i den sag, som vi behandler, hvis man siger, at en parcelhusejer i dag har anskaffet sig et hus til 250.000 kr., låner hele beløbet og betaler en rente på 10 pct., altså 25.000 kr. Hvis man siger, at rundt halvdelen af det, de 5 pct., svarer til det, som man efter de hidtidige forventninger skal have i betaling for inflationen, altså er en inflationspræmie eller, hvad det jo også bliver, en opsparing, så er de 12.500 kr. altså opsparing i hans tilfælde, og de andre 12.500 kr. er den egentlige rente. Det er altså meget let for en mand med det samme at se, at hans egentlige husleje kun er 12.500 kr., for så vidt renten angår, men derpå får han jo en præmie, idet han kan trække også det, der er inflationspræmie, fra skattemæssigt. Hvis hans marginals-kat er ca. 50 pct., får han en skattepræmie på rundt regnet 6.000 kr., måske snarere 7.000 kr., og så kommer hans egentlige leje ned på 5.000-6.000 kr. Det er vel det, som er hovedproblemet, når vi taler om prisdannelsen. Alt det andet er efter min mening udenværker.

Det er i virkeligheden det samme problem, vi står over for, når vi taler om landbrugets forrentning. Der ville jo ikke være nogenlunde fornuftige unge mennesker, der ville købe landbrug til de priser, vi har i dag, hvis der ikke var et fuldstændigt misforhold mellem det reelle overskud og det nominelle overskud, som vi kan læse om i statistikker osv. Men det er jo én ting, en anden ting er at give mig løsningen på disse forhold her.

Grünbaum: Grunden til, at jeg går op igen, er finansministerens bemærkninger og måske mest tonen i disse bemærkninger. Man anede ligesom alligevel noget nyt. Vi er fire partier, der har indgået boligforliget, og vi er enige om, at det forlig skal i hvert fald holdes. Men vi er også alle sammen klar over, som det jo helt klart er fremgået af drøftelserne her i dag, at der er meget store problemer forbundet med disse store fradrag, som de pågældende mennesker i virkeligheden ikke får gavn af. Vi kan jo